

жини и тѣхното ново знаме. Знамето бѣ осветено на 6 май. Присъжествува главнокомандуващия Николай Николаевичъ. На дълъгъ, хубавъ и здравъ прѣтъ трѣбваше да се прикове самарското знаме. Всички главни началници съ чукче забиха по едно златно гвоздейче. Доиде редъ да забие гвоздейче и българския войвода дѣдо Цеко Петковъ. Той сне рунтавъ калпакъ въ лѣва ржка, прекръсти се набожно, пое съ дѣсна ржка чукчето, дигна очи къмъ небето, едри капки покриха челото му и съ развълнуванъ гласъ извика: „На добъръ часъ, братя! Съ това свещено знаме напредъ въ България. Нека турскиятъ полумесець иде тамъ, отдето е дошълъ“. Генералъ Столѣтовъ колѣнчи, поема и цѣлува знамето. До него чакаха избрани нѣколко снажни опълченци, единъ отъ които бѣ опредѣленъ за знаменосецъ. Знамето се развѣ гордо въ въздуха, зашумѣха платоветъ му и затрепгѣха златнитѣ ресни на вѣтъра. Знамето тържествено бѣ предадено на трета дружина, която трѣбваше да го носи и пази. Редостѣта на опълченцитѣ и на българитѣ около тѣхъ бѣ безкрайна. Сложиха се на земята народни трапези и малкитѣ момичета, както и момитѣ, разнасяха ядене и бѣклицы съ вино отъ човѣкъ на човѣкъ. . . .

— За България! викаха всички съ свѣтнали очи. Тамъ като лѣвовѣ ще се биемъ. Ура! Ура!

Опълченцитѣ още не бѣха добре обучени въ военното изкуство, та рускитѣ и българскитѣ офицери настояваха да почакатъ нѣколко дена, за да ги упражнятъ добре, защото боя съ редовната турска войска не ще бжде лесна работа. Наистина, нашитѣ братя останаха и бѣха научени, какъ да стрелятъ, какъ да нападатъ и какъ да отстъп-